

tóteréből. Az ő esetében inkább az a kérdés, s magam is ezért várom már most a következő novelláskönyvet, hogy milyen úton halad tovább, mi marad meg eddigi novelláinak jellemzőiből, hogyan mozgatja születendő narrátorát/narrátorait, hogyan hozza egységbe a narrátori pozícióváltásokat szövegeinek idő-és térkezelésével, mennyire sikerül megtalálnia azokat a bizonyos „helyes arányokat”, valamint hogy vannak-e helyes arányok, és ha vannak, meg lehet-e egyáltalán találni ezeket, különösen ha – mint ahogy az a *Zebrák és éttermek*ben olvasható – ezentúl várhatóan „[K]evés lesz az önvalóság és sokkal több a kitekintés.”

Kiss László

KOTSIS IVÁN